

Laat u aanspreken!

Beste allemaal,

Het WK Rugby is helaas weer voorbij. Maar wat hebben we weer genoten van onze sport! En ik weet niet hoe het met u zit, maar ik hoorde en zag om mij heen ook veel mensen die onze sport voor het eerst bekeken en vol verwondering getuige waren van de normen en waarden binnen het rugby. En dat gaf ons weer de kans om dat te pas en te onpas op elk feestje, in elk gezelschap en op social media te onderstrepen.

Enthousiast vertelden we over respect en discipline en schepten we op, over het gemak waarmee de rugbyer met een gebroken arm en twee bloedende wenkbrauwen nog 70 minuten zijn mannetje staat in een willekeurige derde klasse wedstrijd op een sompig veld in een uithoek van Nederland. Gewoon omdat 'we' dat zo doen.

Niet zelden gevolgd door een vergelijking met andere sporten waarin er geen respect is voor de scheidsrechter, de schwalbes tot een kunst verheven zijn en het publiek complete VIP vakken probeert binnen te dringen om daar eens flink huis te houden.

Het mooie is dat onze luisteraars op feestjes aan onze lippen hangen, onze heldenverhalen zelfs knikkend bekrachtigen en vol jaloezie uitspreken dit ook echt in hun eigen sport te wensen.

Nou lieve mensen, mag ik u er dan op wijzen dat er ook ieder weekend incidenten zijn die het rugby-daglicht niet kunnen verdragen. Want ook bij HRC worden spelers uitgelachen door publiek, klappen we voor een fout van de tegenpartij, hebben de scheids/grensrechters het soms zwaar te verduren en wordt er wel eens gevochten op het veld. Buiten het veld ruimen steeds minder mensen hun eigen troep op, worden kleedkamers niet netjes achter gelaten en wordt er gerookt op het HRC terrein.

Dit alles past niet bij de mentaliteit van een rugbyer en hoort niet thuis in de Haagsche rugby cultuur. Dus hand graag in eigen boezem voor uw volgende hooghartige oratie op een feestje.

Ik schrijf u om u een standje te geven. Of liever gezegd u aan te spreken. Want oproepen tot sancties van de bond, of verwijten maken over anderen, is naar mijn mening niet de oplossing. De oplossing ligt namelijk gewoon bij u en bij mij. Het is ónze sport, wij zijn rugby. Wij zijn dus verantwoordelijk voor het bewaken van de waarden en normen die onze prachtige sport zo uniek maakt. En hoe doen we dat dan? Heel simpel: we spreken elkaar aan op ongewenst gedrag. We doen dat beleefd, rustig, met humor en het liefst één op één. Maar we doen het, ongeacht de persoon. Altijd!

Elkaar aanspreken is namelijk niet elkaar aanvallen, aanspreken is elkaar helpen zolang we dat op een constructieve manier doen. Helpen om het unieke in onze sport samen te bewaken.

Iedereen valt wel eens uit z'n rol, niets menselijks is ons vreemd. Wat ons uniek maakt is dat wij elkaar aanspreken op dat gedrag; veel belangrijker nog, ons laten aanspreken op gedrag.

Ik nodig u daarom uit om continu met elkaar in gesprek te blijven over de waarden en normen van onze sport en elkaar aan te spreken waar u denkt dat dat nodig is. Want nogmaals: wij, u en ik, zijn verantwoordelijk voor het bewaken van ónze waarden en normen; niemand anders.

Ik wens u een fantastisch en sportief seizoen.

Namens het bestuur van HRC,
Kour van der Laan